

فرق بین قاری و مقرئ

قرائت در لغت به معنی خواندن است و در بیان اساتید تجوید به خواندن صورت ظاهر آیات گفته می شود.

ولی تلاوت هم به صورت ظاهر خواندن گفته می شود و هم در موردی به کار می رود که شخص ضمن تلاوت کلام الهی به معانی و مفاهیم و مصادیق و اوامر و نواهی ... نیز توجه دارد.

آن چنان که گویی آیات در همان لحظه بر او نازل می شود!

«هر تلاوتی»، «قرائت» می باشد اما «هر قرائتی» لزوماً «تلاوت» محسوب نمی شود؛ و اساساً «تلاوت» در مواردی بکار می رود که مطالب قرائت شده، وجوب پیروی را در پی آورد، از این رو گفته نمی شود: «تَلَوْتُ رِفْعَتَكَ»: «نامهات را تلاوت کردم»، بلکه صحیح آن، «قَرَأْتُ رِفْعَتَكَ» می باشد؛ این معنی را بوضوح در آیات می بینیم:

«أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ»

(آیا مردم را به نیکی فرمان می دهید و خود را فراموش می کنید حال آنکه شما کتاب را تلاوت می کنید! پس چرا تعقل نمی کنید - و هوای نفستان را مہار نمی زنید).

در آیه شریفه با توبیخ، سؤال می کند، که: «تلاوت کتاب»، چرا «موجب عمل» نگشته است و چرا هوای نفس را مہار ننموده است؟

در قرآن کریم، آنجا که از «قرائت»، «تأنی و دقت» نیز مقصود باشد فعل قرائت با قید اضافی آورده می شود:

«وَقُرْآنًا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مُكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنْزِيلًا».

(و قرآنی عظیم را - نازل کردیم - که جدا جدایش نمودیم - قطعه قطعه نازل کردیم - به این مقصود که آن را بر مردم با تأنی و درنگ بخوانی و به این دلیل که به نحو خاصی آن را نازل کردیم).